

SERMO XLII.

De Epiphania Domini VIII.

Eruietur ex Cod. Cass. xii, fol. 64, in quo omnia fere ad sanctum Augustinum referuntur. Nihil occurrit, quod ab illo admittendo deterrere posse videatur. Ponatur post præcedentem cum numero de Epiphania Domini xiv.

SYNOPSIS.

I. Christus Magis stellæ ministerio manifestatur. II. A Magis adoratur, qui mystica offerunt munera. III. Herodis crudelitas infantes occidentis. IV. Epilogus.

I. Novi sideris, fratres charissimi, non fatale, sed regale signum (1), clarum cursibus anhelis, aspiciate, dum Magos ducit ad Christum, et totum convocat mundum, quia cœli patescit obsequium. Sic illustris facies poli, nocte detersa, pingitur; sic humano generi, posito in tenebris et umbra mortis, janua lucis ostenditur; sic Filius Dei, qui latuerat, publicatur. Veniunt Magi stellarum vernulæ (2), et siderum sectatores. Admoniti insolito fulgore radiantis globi, et sollicitis gressibus flammiflui jubaris secuti viam aspiciunt angustis, (3) pannis opertum, cujus indicabat gloriosum apex purpuratus imperium (4). Non ita flammeum lumen ignitis coruscant

(1) Vide Serm. cxcix, num. 3, et Serm. cxc de Fato. — (2) Cod. male *vernulis*. — (3) Id. *via*; et postea sine sensu *inangulariis pannis*. — (4) Cod. *imperator*.

facibus, nec sic (1) aurora roseum imbrem terris effundit, aut nativa fornax vomit incendia, ut ardebat ille cœlestis verbo (2), quem ignoti luminis sidus (in) (3) terra pavebat. Quis igitur regem magnum esse (4) non crederet, cujus majestatem cœlorum scrinia prædicarent?

II. Accessit igitur Magus, in quo fides nostri provida nascebatur. Offert aurum, thus litat, ingerit myrrham. O modicum natum, divitem mox paratum! Vagit inter crepundia ipsa; querulus etiam formidatur ut Deus. Clientium muneribus exquiritur, et depositis cervicibus adoratur. Aurum igitur exolvitur quasi regi magno: thus immolatur ut Deo; myrrha præbetur tanquam pro salute omnium morituro.

III. Sed Herodes impius, factus ex timore crudelis, ut pudorem suum possit celare, amplius voluit desævire; fingit primum adorare quem tremit parum (5) esse. Non puto, fratres, hostem viros internum premere, quia non potest prævalere, et simulare innocentiam, quia non valet (6) implere nequitiam (7). Ergo Herodes de successore anxius, et de regni desperatione sollicitus, præfert supplicem, cum cogitet hostem (8). Sed poterat capere eum, qui ipsas fraudes venerat amputare? Deceptus igitur Herodes pendula expectatione frustra, diu tenere non potuit, quod celabat. Præcepit igitur innocentes occidi, et necdum coagulata membra, atque ab ipso partu recentia gladiis interfici, et saxis illidi. O crudele facinus!

(1) Cod. *perperam sit*. — (2) Vocem illam *verbo*, quod nullum affert sensum pro voce *globus* positam esse crediderim. — (3) Particula *in* videtur abundare. — (4) Cod. *male est*. — (5) Probabiliter legendum est *puerum*. — (6) Cod. *male valet*. — (7) Sensus est Herodem non voluisse opprimere Magos, quia ipsis prævalere non poterat, et simulasse innocentiam, quia non valebat nequitiam implere. — (8) *Præfert supplicem*, nempe exterius, cum cogitet hostem, nempe interius.

o rabies sæculi inaudita ! Talis erat illa species funeris , ut nec tenere posset (1) occidendos , nec postea videre occisos. Rapiebantur ab ipsis uberibus tremuli partus , et inter manus matris atque carnificis vita tenuis expirabat , ut jam non vivos occiderent , sed mortuos trucidarent. Plangebant tunc piæ matres , et suis ululatus æthera quatiebant. Stringebant natos ad pectora , et volentibus pariter mori , non dabatur (2) occidi. Torquebantur iterum viscera , quæ pepererant , non jam germine vivo , sed funere , et impio carnifici lacrymosæ matres nequaquam (3) miserationis extensis manibus supplicabant , dum ille lacteos artus furibundus elideret , atque inter ipsas preces sanguine natorum maternos oculos offenderet. Quid tibi , Herodes , præstitit ista sævitia ? Et cum unum insequeris , multos occidis ; nec sic tamen ad illum pervenis , quem requiris. Ac sic et tibi infructuosa malitia tua interitum procurasti , et Christo coævus martyres transmisisti.

IV. Lætetur nos , fratres , in concordia fidei , « In charitate non ficta , in verbo veritatis , in virtute Dei ⁴ ; » ambulemus cum Magis , sequamur clarum lumen sideris , adoremus præsepe Christiferum , offeramus ei votiva obsequia. Jacet nunc ante januam pauper Christus in pannis ; obtulit Magus aurum , Christianus non neget pauperi nummum.

⁴ 2 Cor. vi, 6, 7.

(1) Cod. male posse. — (2) Id. perperam dabatur. — (3) Id. nec quidquam.

SERMO XLIII.

De Epiphania Domini IX.

Hic sermo eruitur ex Cod. Cass. xii, fol. 65, in quo sancto Augustino tribuitur. Nihil obstat, quin admittatur, ut legenti patebit. Locus ejus post præcedentem cum numero de Epiphania xv.

SYNOPSIS.

I. Christi nativitas mirabilis in audientium memoriam revocatur. II. Quinque panum et duorum piscium miraculum , in Epiphaniarum die aliquando celebrabatur. III. Item et baptismus Christi , cui mystice miraculum præcedens accommodatur.

I. DESCRIPSIMUS (1) ante dies Dominum nostrum Jesum Christum ultra conditionem humani generis atque naturam , virginali utero fuisse progenitum , et hoc illi (2) specialiter fuisse delatum , ut qui erat mirabilia multa facturum , statim a mirabilibus inchoaret ; scilicet ut homines facilius crederent signis ejus atque virtutibus , cum vidissent ejus in nascendo virtutem. Quid enim jam natus et vir præstare non possit , qui matri virginitatem potuit conferre non natus ? Maria enim ante partum fuit prægnans , et virgo post partum duravit , mater et virgo. Et ne forte mirum sit vobis quod dixi , etiam post partum

(1) Cod. male describimus. — (2) Id. perperam illis.

virginem Mariam permansisse, una atque eadem ratio est. Cum enim Dominus ab ea sine corporis corruptela conceptus est.... (1) Nam quod ita Salvator secreta solet penetrare, ut claustra non violet, habemus exemplum. Legimus in Evangelio, quod cum Apostoli propter metum Judæorum clausis in cubiculo januis residerent (2), subito Jesus Christus astiterit, et ita introierit, ut hospitii portas (3) minime reseraret. Si igitur per solidam grossamque materiem ita se infudit, ut portas januæ non moveret (4); quanto magis per carnis subtilem patulamque naturam, ita ingressus egressusque est, ut membrorum secreta non læderet.

II. Diximus ergo primum quod et mirabiliter natus sit Dominus; deinde inter cæteras ejus virtutes prosecuti sumus, quod quinque panibus et duobus piscibus paverit plus quam quinque millia populorum, et quod saturatis omnibus, plus relatum sit de convivio, quam illatum. Illud etiam prætereundum non est, quod plerique homines hodierna die factum putant; hoc est quod (5) aquam in vinum verterit, et repente simplicis vilisque substantiæ odorem, saporem mutaverit, et colorem, ita ut inter vasa sua minister erraret, hoc est, agnosceret hydrias, non agnosceret creaturam. Stupebat enim se aliud hausisse de fontibus, aliud in vasculis reperisse. Defundens tamen liquorem, et videns splendidissimam aquæ naturam in rubri speciem fuisse transfusam, stupet, hæsitat, et miratur, æstimat oculos suos falli, quia minister est poculorum. Ut suspicione temulentæ careat, magis vult obtutibus se errare, quam sensibus. Defundit, inquam, et porrigit. Quod cum gustasset Architricli-

(1) Hic quædam deesse videntur. — (2) Cod. male *resident*. — (3) Vox *portas* sensu requisita deest in codice. — (4) Consimile exemplum refertur in Sermonem cxcii, num. 2. — (5) Quod desideratur in codice.

nus, sponsum increpat et objurgat, cur bonum vinum tamdiu servaverit, et contra ordinem convivii primo deterius biberit, novissime autem id quod erat optimum sit allatum. Ita conturbatio nascitur in toto convivio; minister aquam perdit, vinum suum Architriclinus non agnoscit: requirit ille quod hauserat (1); incusat iste quod biberat; non agnoscit plane, quia benedictione Christi melior erat commutati (2) vini creatura, quam nati. Hoc igitur signum factum in hac die plerique putant; nos autem dicimus hodierna die in Jordane Dominum baptizatum.

III. Attamen non multum illorum æstimatio distat a nostra sententia. Aqua enim quodam modo in vinum versa est, cum unda Jordanis fluminis in sanctificatione est commutata; ut fluvius qui naturalis fuerat, benedictione Christi fieret pretiosus, et ex illo jam non tam corpora ablueret, quam corda purgaret. Sicut enim vinum cum bibitur, « Lætificat cor hominis¹, » et ab omnibus sollicitudinibus præstat alienum, ita et baptismatis gratia, cum hauritur, exhilarat conscientiam hominum, et ab omnibus tentationibus facit esse securam. De quo speciali vino ait Propheta: « Hilares oculi ejus (3) » vino². » Aqua igitur in vinum vertitur, cum peccata in justitiam convertuntur. Aqua, inquam, in vino vertitur, cum delicta mortis frigida, immortalis baptismi colore mutantur; cum hydriæ corporum nostrorum, quæ prius intra se terminum retinebant vilem, vel turbidum odorem, saporem accipiunt et colorem.

¹ Psal. ciii, 15. — ² Hunc textum in totis Scripturis non reperi. Forte ex aliqua versione deducitur, et idem est ac ista Genesis sententia: *Pulchriores sunt oculi ejus vino*. Gen. xi. x, 12.

(1) Cod. male *aurierat*. — (2) Id. *commutata*. — (3) Cod. habet sine sensu *eja*.

Quod enim in Christianis bonus odor sit, dicit Apostolus: « Quoniam Christi bonus odor sumus Deo¹, » in omnibus his qui diligunt Deum.

SERMO XLIV.

De Epiphania Domini X.

Sermo iste, ex Cod. Cass. XII, fol. 67 eductus, ubi nihil præter sancti Augustini fœtus legitur, quædam habet quæ cum sermone cxxxii Appendicis fere concordant; sed notandum est rationem præcipuam, qua Benedictini moti sunt ad rejiciendum sermonem Appendicis, nempe quod ibi dicatur stellam Magis ante biennium apparuisse, in nostro minime occurrere; et aliunde tres aut quatuor tantum sententias esse, quæ Appendicis sermone accommodantur. Unde ab illo inter Augustinianos edendo non potuimus ideo averti. Sit ergo ejus locus post sermonem præcedentem cum numero De Epiphania Domini XVI.

SYNOPSIS.

I. Magi veniunt cœlesti lumine adducti. II. Reginae Austri ad Salomonem venientis comparantur. III. Herodis vesania. IV. Cum Magis ad Christum lætanter accurrendum.

I. Hic dies sanctæ Epiphaniæ festus omni sæculo celebrandus illuxit, cujus nox astrifero radiatur aspectu, et novum sidus oculis hominum declaratur. Denique stellæ

¹ 1 Cor. II, 2.

indicio (1) ab Oriente Magi Jerosolymam venerunt. Talem enim esse natum, Deo revelante, cognoverunt, quem adorando salutem se adepturos esse credebant; neque enim in Christo talis erat ætas, cui adulatio humana serviret. Non sub poplite sella regalis, non de membris purpura, non de capite diadema fulgebat; non pompa famulorum, non terror exercituum, non gloriosorum fauna præliorum istos viros ad Christum ex remotis terris adduxerat; sed devoto corde venientes stella perduxit. Quia salus nata gentibus, ab ipsis finibus terræ Trinitatis magnificentia in trina muneris gratia inclaruit. Jacebat in præsepio ortu recens, exiguus corpore, contemptibilis paupertate, sed magnum aliquid latebat in parvo, quem (2) illi homines, primitiæ gentium, non terra portante, sed cœlo narrante didicerant, ad quem tam ex longinquo devoti et supplices veniebant.

II. Regina quædam Austri (3) venerat a finibus terræ audire sapientiam Salomonis. Nec illa regni ejus sublimitatem desiderabat addiscere, sed mentis lucem et sapientiæ claritatem cupiebat prævidere. Tanta itaque in Salomone aderat sapientia, quæ longissime dilatata, ad discendum potuit studiosos animos excitare. Proinde illa mulier non latentem (4) Deum, sed loquentem hominem, non adorare venerat, sed audire. Christus autem Dominus et Salvator noster ipse donaverat illam laudabilem sapientiam Salomoni, qui infirmitate carnis indutus adhuc per pusillam ætatem latebat in terris, et jam per amplissimam majestatem clarebat in cœlis.

III. Currit fama per cœlum, per stellas, per Angelos, per Pastores, per Scribas, per Phariseos, per po-

(1) Cod. *judicio*. — (2) *Id. quod*. — (3) Vide Serm. cxxxii, Append. num. 2. — (4) Cod. *male laudantem*, et deinde addit *male videret post hominem*.

pulos, per Magos; per omnia hæc indicia pervenit ad Herodem regem. Rex autem Herodes audit et terretur. Quid times, Herodes (1)? quid maligna mente turbaris? Si salutem tuam quæris, ille natus est, per quem regnum Dei videas, non cui regnum humanum invidias. Quid sævis? quid occidis infantes? quid ætatem in noxiam noxius insectaris? Gladio Regis hujus, qui natus est, nemo erit impietate puniendus, sed pietate liberandus. Accinctus quidem gladio super femur, egreditur potentissimus, sed gladio, quò libido et petulantia amputetur, et virginitas atque castitas coronetur. Quid turbaris, Herodes, quia natus est Rex Judæorum? Regnum ejus non est de hoc mundo¹. Non quemadmodum tu times, sic ille regnabit. Tibi velox imminet finis; « Regni vero illius non erit finis². » Quid hic trepidas timore vivi? Non est timor; Rex qui natus est Judæorum, non tibi aufert vanissimum regnum, quod cum perdere formidas, perire non dubitas; sed suis Judæis regnabit Christus, non carnis, sed cordis circumcisionem habentibus; Judæis non littera, sed spiritu; Judæis non in oculis hominum, sed in occulto; Judæis qualium ipse rex est. Judæorum regnum præparat sempiternum, quod et si tu velis, quærere possis; non illis, sed cum illis; nec pro Christo, sed cum Christo sine fine regnare. Nunc innocentes occidendo cupis regnum tenere, quod sceleratus cogeris moriendo finire. Ille autem quem quæris auferre, et tibi superest vivus, et omnibus gentibus regnabit (2) occisus. Perge tamen nunc, et frequenta multorum parvulorum mortes, ut ad unius parvuli mortem quasi pervenias. Quod si feceris, ut putas, cum securitate regnabis. Noli metuere, noli turbari: parvulus, quem vis dare morti, ipse morti

¹ Joan. xviii, 36. — ² Luc. i, 33.

(2) Vide Serm. cxxxii Append., num. 3. — (2) Cod. *regnabit*.

venit auferre regnum, non tibi. Sed dicis forsitan: Occidam illum, ut ego vivam. Inane consilium est, interitur potius isto modo, quam vivitur. Crede in eum potius, si vis vivere; vita est, quem quæris occidere. Illi itaque Magi qui venerant, quærunt Dominum, quærit etiam Herodes; sed illi quærunt vivere in eum (1), quem iste quærit occidere. Denique ad infantem adorandum illorum perducitur amor, ad occidendum autem istius decipitur furor. Illi inveniunt salutem, stella ostendente; iste perniciem, cæcitate sævientem. Gaudent illi videndo; iste consumitur invidendo.

IV. Gaudeamus et nos, fratres, cum omnibus populis gentium, quorum primitias Magi illi fuerunt, ne pereamus cum Judæis, qui Herodem potius regem, quam Christum habere maluerunt. Detestanda est regis Herodis insania (2), et amplius magis miranda Judæorum stultitia, qui locum in quo Christus fuerat invenerunt, et eum in Bethlehem natum, sicut in Prophetis legerant, ostenderunt, et se ipsos per invidiam a fide nascentis Domini subtraxerunt, parati ad legendum, duri ad credendum. Hos ergo etiam nos in vetustate litteræ deseramus, et cum istis Magis ad adorandum Dominum nostrum Jesum Christum quotidie animos præparemus, et hanc sanctam festivitatem cum omni sobrietate et sanctitate celebremus, ut ad ipsum Dominum et Salvatorem nostrum cum omnibus Sanctis pervenire mereamur. Amen.

(1) Vide August. Serm. cccclxxxiii, num. 3. — (2) Vide Serm. cxxxii, Append. num. 3.

SERMO XLV.

In Octava Epiphaniæ Domini,

seu

De Baptismo Christi.

Hic sermo, qui eruitur ex Cod. Cass. XII, fol. 71, tantis mendis scatet, ut vix aliquem sensum, nisi divinando reperire potuerimus. Pulchras nihilominus complectitur sententias cum nomine Augustini, quas, ut potuimus, ad veritatem sensus revocare curavimus. Ponatur post sermonem præcedentem.

SYNOPSIS.

I. Christus baptizatur, ut nos ad pœnitentiam perducatur. II. Joannis humilitas. III. Vidit cœlum apertum, et Spiritum descendentem; quo modo? IV. Totum aperitur Trinitatis mysterium. V. Exhortatio ad baptismum.

I. VISUM inter nos Deum, eundemque hominem ac (1) Deum nostrum atque Dominum Jesum Christum, atque in utroque probatas Dei hominisque virtutes, cum Prophetæ multifariam, tunc etiam sanctus Evangelista manifestat, ut sciremus, quia ideo Deus dignatus est hominem accipere (2), ut homo prævaricatione perditus, acciperet deitatem. Incarnationis igitur nativitate decursa,

(1) Cod. *cumque hominem Deum nostrum*. Deinde etiam male probatur.

(2) Deest in cod. vox *accipere*, quam requirit sensus.

posteaquam homo Deus istius corporis imbecillitates assumpsit, quemadmodum purificarentur crimina nostra perdociuit. Nam venit ad Joannem Baptistam lavari in pœnitentia, ut nos illius baptismo salvemur. Sequimini et vos Filii Dei sacramenta justitiæ. Ille pœnituit, cum pœnitentiæ causa non esset; vos flete, quibus pœnitentiæ causa suppetit (1). Ille carnis peccata diluit, vos lugite. Ille terrenis aquis munda abluit, vos immundo lacrymarum fonte diluite.

II. Stupuit ergo venerabilis Propheta ad pœnitentiæ baptismum venisse Deum, totumque venientis consternatione perterritus: « Propitius, inquit, esto, Domine. Ista quæ carnis lavacra sunt, lavacra sunt (2) peccatorum; ego famulos (3) baptizo, non Dominum. Scio quia ab aquis coelestibus venis; cur terrenis divina commaculas? Habes in te purissimos fontes, quorum fluxu (4) largissimo arentia rigas, et infœcunda fructificas. Utinam me, sancte, ad ista fluentia venire præcipias, tuisque manibus digneris adhibere, ut deposita (5) labe corporea, cœlestia sequar, et carnis peccata jam nesciam. » Perseverat tamen in sua voluntate Salvator, Deumque se paulisper abscondens: « Sine, inquit, modo, sic enim » decet nos implere omnem justitiam¹. » Videte cœleste reponsum: non se esse denegat Dominus, sed quia carnem sumpsit, vult implere, quæ necessitas legis expostulat. Hæc est enim justitia, ut hoc (6) accipiat, quod tribuat, et quæ sunt tradenda (7) Ecclesiæ, perficiat (8). Tunc dimisit eum Joannes; non ab eo discessit, sed dimisit (9)

¹ Matth. III, 15.

(1) Cod. *suspendat*. — (2) Hæc iteranda videntur, quæ amanuensis non adscripsit. — (3) Cod. *male famulus*. — (4) Cod. *fluore*. — (5) Cod. *male disposita*. — (6) Id. *quod*. — (7) Id. *tradendo*. — (8) Id. *perducatur*. — (9) Cod. *dum sit*.

propriæ voluntati, ut faceret quod volebat. Vidit enim baptismum Domini sanctificare aquas, et illud lavacrum jam non pœnitentiæ futurum esse, sed gratiæ.

III. « Et baptizato, inquit, Jesu, confestim ascendit » de aqua; et aperti sunt cœli¹. » Futura (1) velocitas in tradendo mysterio demonstratur, doceturque facilis (2) inter novum hominem veteremque migratio. Baptizatur Jesus; et arcana hominis secreta reserantur (3). Aperiantur Joanni cœli non ut profanent (4), sed ut peccatis nostris quæ ante clausa fuerant reserantur cœlestia (5). Aperiantur cœli, non divisione (6) elementorum, nec (7) abrupta dissiliunt, nec firmata manu Domini in diversa discedunt... (8). Verumtamen spiritualibus oculis patet, quod carnalis videre non prævalet. Denique repletus Spiritu sancto Ezechiel, ut quatuor animalium sacramenta dissekeret, apertos cœlos se videre testatur; similique modo sanctus Stephanus, in illa professione magna, plenus Spiritu sancto, intendens in cœlum, vidit gloriam Dei et Jesum stantem a dextris, et ait: « Ecce » video cœlos apertos, et Filium hominis stantem a dextris Dei². » Vidit ergo apertos cœlos, qui prophetizat in Spiritu; vidit cœlos apertos, qui in confessione Dominum confitetur. « Et vidi, inquit, Spiritum Dei descendentem de cœlo, sicut columbam venientem in ipsum³, » id est, in Dominum nostrum Jesum Christum (9). Nec mirum si ipse vidit Spiritum sanctum venientem, qui ad

¹ Matth. iii, 16. — ² Act. vii, 55. — ³ Matth. iii, 16.

(1) Cod. *itura*, et deinde *demonstrata*, et dictumque pro *doceturque*. — (2) Id. *faciles*. — (3) Id. *male scenerantur*. — (4) Sic cod. errore quam sanare nescivi. — (5) Cod. *contagia*, pro quo divinando posui *cœlestia*. — (6) Id. *de visione*. — (7) Id. *sed*. — (8) Hic quædam leguntur, quæ intelligere non potui. Videtur esse scriptum: *Nam et in eum suum cœli incommata materies*. Qui potest capere capiat. — (9) Vide Tract. v in Joannem, Serm. cxxxiv Append., num. 3; Serm. cccxi, num. 4.

matrem Domini necdum natus exultavit in utero, qui etiam in deserto ambulans annuntiat Salvatorem dicens: « Parate viam Domini, rectas facite semitas ejus¹. » Dicit (1) fortasse aliquis: Quemadmodum videri potuit Spiritus Dei, cum sit invisibilis, atque incomprehensibilis, atque in omni elemento diffusus, quem Deum esse manifestum est. Sic enim in Evangelio Salvator dicit: quoniam « Deus spiritus est². » Sed videt (2) Spiritum Dei cor mundum, et pura cogitatio, ad quamcumque Spiritus sanctus dignatur accedere. Tunc se ipse vigore deitatis suæ, ut voluerit, manifestus insinuat. « Spirat » enim ubi vult Spiritus³, » et regit cuncta, non regitur; totumque istud æterna mens convegetat (3), qua cœlum clausum est ac revelatum, mare diffusum, terra cooperta (4), et cum hoc magnum mundi corpus intraverit, rerum semina sua liberalitate (5) vivificat. Hæc est enim natura ipsius deitatis, ut ubi animum intenderis (6), ibi Dei Spiritum inesse non dubites.

IV. Obscura ergo et latens sancti Spiritus ratio, in baptizate Domini revelatur, totumque mysterium Trinitatis aperitur. Nam sciens Spiritus Dei Verbum Dei, ut similem suam hominibus ostenderet potestatem, cum sit subtilis, simplex, sanctus et investigabilis, imaginem columbæ suscepit; quoniam vidit Deum in carne hominem suscepisse. Pater autem, quem nemo vidit unquam, nisi unigenitus Filius⁴, ne quid Trinitatis deesset (7) substantiæ, voce prosequitur, ut Christum, quem Spiritus sanctus demonstrabat, proprio testimonio designaret. Sic

¹ Matth. iii, 3. — ² Joan. iv, 24. — ³ Id. iii, 8. — ⁴ Id. i, 18.

(1) Cod. *dicat*. — (2) Id. *vidit*. — (3) Id. *non vegetat*, et deinde *quod*. — (4) Id. *coopertum*. — (5) Id. *libertate*. — (6) Id. *intendaris*. — (7) Id. *deesse*.

eum dicit : « Hic est filius meus dilectus , in quo mihi » complacui¹. » O magnum divinæ potestatis arcanum ! Quam (1) investigabiles viæ sunt Spiritus Dei ! Innocuæ avis imitatus effigiem super baptizatum Jesum de cœlorum arce descendit , ut ostenderetur nobis , quia baptismum sancti Spiritus comitatur infusio , simul etiam ut error perfidiæ confutaretur (2) , ne quis diceret vocem Dei ad Joannem potius , quam ad Filium Dei currisse.

V. Libet hoc loco , fratres , adversus impios indignatione prosilire , improbamque lacerare perfidiam Judæorum quod venisse non credunt eum , qui (3) cœlo teste monstratur , et negant Deum , quem Pater Filium confitetur. Quapropter , dilectissimi , una mente unaque constantia confitemini Deum Patrem , ejusque Filium Jesum , et Spiritum sanctum , tanquam tamen unam esse substantiam. Vos quoque , amantissimi , quibus apostolicæ lectionis (4) præbemus illecebram , ad baptismum festinate. Nihil illic humile (5) , nihil putetis abjectum. Ad hæc lavacra Salvator mundi venire dignatus est ; properate (6) ergo , « Dum lumen est , ne vos tenebræ comprehendant². » Habeat (7) licet aliquis vulnera criminum , et maculas peccatorum , hæc abluta vivo fonte sanabimus. Ibi vobis purgata conscientia veterum (8) delictorum , spirituale lumen infundens , magnum (9) diei istius complebo sacramentum , reseratoque cœlo Christum vobis Dominum demonstrabo , cui est potestas , honor et gloria in sæcula sæculorum. Amen.

¹ Matth. III, 17. — ² Id. XII, 35.

(1) Cod. *quoniam*. — (2) Deest vox *confutaretur* in cod., quam propter sensum restituvimus. — (3) Cod. *cumque*. — (4) Id. *apostolici lectis*. — (5) Id. *nihil illis humilem*. — (6) Id. *propterea*. — (7) Id. *habebat*, et deinde *sanavimus*. — (8) Id. *ibi vos purgat conscientiam veterem*. — (9) Cod. *mihî*.

SERMO XLVI.

In Quadragesima I.

Sermo iste ex Cod. XII, fol. 83 erutus, idem est, excepto principio, ac sermo extractus ex eodem Cod. XII, fol. 198, de Pœnitentia, quem stampis subdidimus in primo Supplemento serm. LXV. Unde hic principium solum posuimus, variantibus tantum lectionibus quoad reliqua alibi ad digitatis. Ponatur post sermonem Maurinensem CCXI, cum vere sit in Quadragesima, licet in editis nostris dicatur solum de Jejunio, cum numero in quadragesima VIII.

PROPHETA qui lectus est , dilectissimi , annuntiare jejunium , et prædicare curationem jubet. Jejunium itaque , dilectissimi , idem tempus quadragesimæ , quod ingredimur (1) , curationem nostram Propheta nominat. Venit ergo medicus ; parent se , qui curentur , ægroti. Medicus utique , dilectissimi , et quidem non talis (2) medicus , quales medici corporales sunt , qui operam præstare possunt , sanitatem conferre non possunt. Quid enim Propheta dicit : « Annuntiate jejunium , prædicate curationem¹ ; » conjungit curationem annuntiationi (3) , ut quicumque curari vult , possit de sanitate esse securus ; curatio hæc a Deo est , dilectissimi ; omnes enim medici , infirmi sunt , nisi eos ista medicina sanaverit. Ostendant

¹ Joël. I, 14.

(1) Cod. *ingreditur*. — (2) Id. *male equidem non satis*. — (3) Id. *cari-tatem curationi*.